

ČASOPIS STUDENTŮ KATEDRY SOCIÁLNÍ PATOLOGIE A SOCIOLOGIE
PEDAGOGICKÉ FAKULTY UNIVERZITY HRADEC KRÁLOVÉ

16. VYDÁNÍ
PROSINEC 2018

EVENTUS PRO COLLEGIS

ÚVODNÍK

PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.

Nuda o nudě

Sedím ve své pracovně obklopen suvenýry a památkami z cest. Malá soška Myslitele poutá vzpomínku na Paříž a zážitek z návštěvy Rodenova muzea. Měděnkou pokrytá soška bohyně Athény zase připomíná řecký Rhodos. Černožlatá mandala, mlýnek a zvučící miska vyvolávají atmosféru nepálského Káthmándú a třeba kláštera v Neidó. Dominantou pracovny jsou však knihy. Protože je to pracovna, tak převážně knihy zajímavé, nadčasové, kdykoli připravené přispěchat na pomoc, když si nevím rady nebo chybí inspirace. Nebo také kdykoli ochotné k otevření jen tak pro radost a pro zamyšlení.

Pro tento úvodník mi padly do očí Eriksenovy knížky *Tyranie okamžiku* a *Syndrom velkého vlka*. Proč? Protože vystihují určitou rozpolcenost a životní rozkmitanost současného člověka, tedy i mne. Kromě jiného v nich autor – kulturní antropolog, popisuje naši lačnost po podnětech, po věcech, zážitcích. Také touhu všechno možné poznat, vlastně i nemožné. A tyto touhy staví do kontrastu s omezeností naší duševní a fyzické kapacity, ale také s obavou, že konzum může být náhražkou za něco hodnotného. A k tomu ještě dodává, že paradoxně věci hodnotné a trvanlivé bývají často zadarmo, zatímco za ty pomíjivé platíme často nejvíce.

Při úvahách na tato témata mě napadá, zda věci a činnosti dnes nejoblíbenější – život na sociálních sítích za pomoci počítačů, tabletů a chytrých telefonů, cestování (jak by řekli naši předkové: „po všech čertech.“), masové sportování (ježdění na lyžích nahoru a dolů, ježdění na kolách tam a zpátky apod.) – nezbavily člověka toho, co se nazývá nudou. Pro nás sociální pathology je nuda dokonce jedním z faktorů rizikového nebo patologického chování. Dnešní doba je opatřena spoustou přívlastků – tekutá, riziková, postmoderní ... proč ji tedy nenazvat „beznudnou“? Možná proto, že bychom museli, v návaznosti na neexistenci nudy, opatřit dobu dalšími přívlastky jako „povrchní“, „roztěkaná“, „nezakořeněná“ (a možná také „překořeněná“).

Každá doba má svá čertova kopýtka, každá také své kritiky a obhájece. V každé době se lidé přiklánějí k nějakému způsobu života a zřejmě vždycky mají pocit, že by mohlo být jinak. Shromažďováním poznatků – nejenom vědeckých, se také záležitosti života a doby rozpitvávají důsledněji a všestranněji. Výsledkem není nakonec nic jiného než další nudné debaty. Nuda se tak posouvá do veřejného života. A protože lidé se nechtějí nudit, nakonec mají k nenučení své vlastní prostředky, do politiky se nepouštějí a diskutují o ní jenom do doby, kdy to ještě není nuda.

Přemýšleje o posledních řádcích úvodníku, rozhlížím se po svých knihách. Všechny jsou vlastně o tom, jak žít bez nudy, bez ostychu, v pravdě, smysluplně, užitečně, s láskou a také s pokorou, šťastně a naplněně i bohatě a zdravě. Napadá mne tedy rada k tomu, jak dosáhnout plného a smysluplného života. Je snadná: Čtěte! a z dále, tenounce, někde z éteru se vrací odpověď: „Když to je taková nuda!“

OBSAH

Seznámení se s redakční radou.....	4
Setkání s akademikem.....	8
Stáváme se sociálními patology: Rizikové faktory u dětí ve volném čase	12
Lidé na okraji: Člověk se schizofrenií	14
Sociálně patologická doporučení pro dlouhou chvíli	19
Pohlavní štvanci	19
Dominiom a další	20
Psychobraní.....	21
Nehodni obdivu: Rostovský Jack Rozparovač	24
Vězeňská služba České republiky	28
Prásk PATHOLOGY! aneb co se událo.....	33
Letní škola vězeňství 2018.....	33
Socialia 2018	34
Projekt Blind Love	35
Seminář Nebezpečné komunikační techniky spojené s ICT	37
Týden vzdělávání dospělých 2018.....	38
Chystané akce	40
Den otevřených dveří 2019	40
Psychologie sériových vrahů Andreje Drbohlava	40
Kontakty.....	43
Závěrem.....	44

SEZNÁMENÍ SE S REDAKČNÍ RADOU

redakční rada

Milé čtenářky a milí čtenáři,

s radostí vám oznamujeme, že redakční rada se rozrostla o nové členky, které vám budou přinášet zajímavé informace o různých lidech, akcích či doporučení na literární a filmová díla se sociálně patologickou tematikou.

Šestnácté vydání studentského časopisu Eventus pro Collegis vám nabízí ke zkrácení dlouhé chvíle mezi zápočty, zkouškovými předtermíny a vánočními nákupy nové rubriky, a to *Stáváme se sociálními patology & Lidé na okraji*. Nechybí ani rubriky, na které jste zvyklí, tedy *Setkání s akademikem*, *Nehodni obdivu* či *Prásk PATHOLOGY*.

Nyní bychom vás rádi seznámili s redakční radou. Tak, jdeme na to!

Adéla

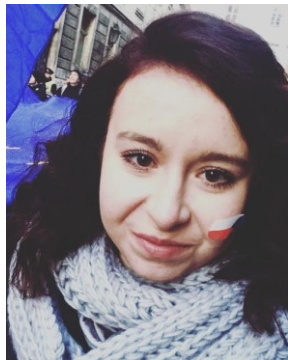
Jmenuji se Adéla Nováková a jsem studentka prvního ročníku oboru Sociální patologie a prevence. Vystudovala jsem střední odbornou školu v oboru gastronomie. Již přes čtyři roky se věnuji práci s dětmi v Domě dětí a mládeže, kde vedu různé kroužky, a jezdím v roli vedoucího na letní tábory.

Můj cíl je díky studiu porozumět problematice společnosti i chování jedinců. V budoucnu bych ráda pokračovala v práci s dětmi. Mezi mé další zájmy patří studium sociálních sítí ve spojitosti s patologickými jevy, móda, turistika, zdravý životní styl, jízda na koni a chov morčat.

Eliška

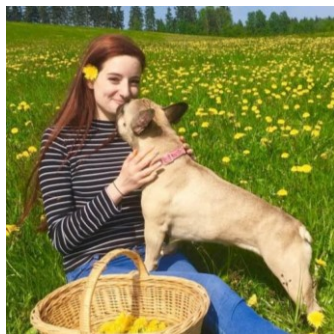
Jmenuji se Eliška Kvasničková, odmaturovala jsem na Střední škole knižní kultury v Praze a momentálně jsem studentkou prvního ročníku Sociální patologie a prevence.

Ráda čtu, píšu a cestuju po Evropě. Mám ráda jídlo, hory v létě a turistiku. Srdečnou záležitostí je pro mě Karel Čapek, George Orwell a Timothy Snyder. I ve svých devatenácti letech se ráda vracím do světa Harryho Pottera, a svůj návrat do reality si zajišťuji zájmem o politiku, o situaci na Blízkém východě a o moderní dějiny. Zajímají mě vztahy a sociálně patologické jevy ve společnosti, se zájmem poslouchám lidské příběhy a ráda si všímám maličkostí, kterými si lidé vzájemně pomáhají nebo dělají radost.

Kristýna

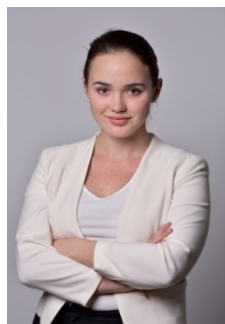
Jmenuji se Kristýna Šrámková a kdybyste se zeptali lidí, kteří mě znají, na otázku: Co mě vystihuje? Jaká jsem? Odpověděli by Vám nejspíše, že jsem až chorobně závislá na knihách (oblíbení spisovatelé: Neil Gaiman, Siri Pettersen a Ransom Riggs) a určitě by nezapomněli zmínit mou lásku k hororům a fantasy v jakékoliv podobě. Jsem studentkou oboru sociální patologie a prevence a zatím za sebe mohu říci, že to byla trefa do černého. Studium mě naplňuje, což se rozhodně nedalo říci o mém předcházejícím (Všeobecná sestra), které jsem také z tohoto důvodu ukončila. V budoucnu bych ráda pracovala u kriminální policie a splnila si tak svůj sen. Příští semestr budu navštěvovat vysněný kurz sebeobranu Krav Maga se svým přítelem, který začíná 19. 2. v Hradci

Králové, tak pokud máte zájem rozhodně se neváhejte přidat. Jako poslední fakt o sobě uvedu mou srdeční záležitost, již jsou francouzští buldočci. Jsem do nich blázen, sama jednoho mám: jménem Rozárka. Ve městě, ve kterém žiji, se pořádají srazy majitelů těchto „chodících prasátek“, které si nikdy nenecháme s Rozárkou ujít.

Hana

Moje jméno je Hanka a studuji prvním rokem obor Sociální patologie a prevence.

Je mi potěšením být součástí redakční rady a tím pro Vás několik pár let (doufám, uvidíme po zkouškách :D) psát články na různá témata. Mám ráda psychologii (věřím, že když ji ovládáte, máte opravdu lehčí život), cestování, přírodu a zvířata. Jsem velký „akčňák“ (běžně chodím běhat v jedenáct večer), feministka a vegetariánka (maso mi smrdí). Jsem upřímný a komunikativní člověk (avšak mnohdy se ze mě stane introvert). Primárně pro Vás budu psát rubriku Tipy na knihy a filmy, ale určitě uvidíte moje články i v jiných rubrikách. Budu ráda za každou odezvu na články. Vzdělání zdar!

Monika

Jmenuji se Monika a jsem studentka druhého ročníku Sociální patologie a prevence. Na tomto oboru určitě nejsem náhodou a vždycky mě zajímaly divné věci. Co si budeme, sociální patologie tu byla, je a bude potřeba čím dál více. Miluju přírodu, svoji rodinu, hraní společenských her s přáteli, pít zeleného čaje, Harryho Pottera, pochmurné počasí a neplánované výlety.

Tereza

Jmenuji se Terka a jsem studentkou druhého ročníku Sociální patologie a prevence. Strašně ráda cestuji, poznávám nová místa, čtu a neustále poslouchám nějakou dobrou hudbu.

Jsem spolehlivá, kamarádká a dost cílevědomá. Vždycky si jdu za tím, co chci, a to doslova. Hodně se v současné době zabývám online rizikovým chováním a sociálními sítěmi, což se asi i promítne v mých článcích. Tak doufám, že už se nemůžete dočkat.

Čtenářky a čtenáři,

v tomto čísle naleznete rozhovor s panem doktorem Josefem Kasalem z naší katedry. Mezi jeho předměty patří: Úvod do sociologie, Sociální a kulturní antropologie, Etika pro pomáhající profese a Rizikové chování subkultur mládeže.

S panem doktorem jsem mluvila o jeho cestě do zahraničí, konkrétně do Nepálu.

Jak často jezdíte do Nepálu?

Byl jsem tam dvakrát, po půl roce. Kvůli operaci jsem tam letos nejel, ale chystám se tam znovu na podzim příštího roku, protože mám pocit, že mě Nepál zvláštním způsobem přitahuje a naplňuje nějakou zvláštní zkušeností, kterou moc neumím identifikovat.

Kdy jste tam byl naposledy?

Naposledy jsem tam byl na přelomu října a listopadu, celkem na 16 dnů.

Letěl jste tam sám nebo s někým?

Letěl jsem skupinou lidí se stejným zaměřením pod vedením polárníka Oldřicha Bubáka.

Jak dlouho trvá let?

Délka letu závisí na délce přestupu, s přestupem 22 hodin, 11 hodin trvá čistý let.

Proč zrovna Nepál?

To vzniklo náhodou, jednou jsme si povídali s Bubákem, velkým cestovatelem, a vyprávěl mi zkušenosti z Nepálu, o buddhismu a hinduismu. Já jsem řekl, že bych se tam chtěl jednou podívat, a tak jsme letěli. Nepál mě rozhodně nezklamal.

Jaký byl váš první dojem po příjezdu?

Nepořádek, prach, odpadky, ... Nejpodstatnější byli lidé, zemi a její atmosféru tvoří lidi. Na těch lidech je zvláštní, že jsou klidní, vnímaví, usměvaví, na druhou stranu jako by si pořád drželi určitý odstup a míru tajemnosti. Káthmándú (*hlavní město Nepálu, pozn. red.*) mě však přesto upoutala.

Kde jste byl ubytovaný?

Polovinu času jsme strávili ve městech a spali jsme v hotelích evropského typu. Při cestách do vesnic, v údolí Belkotu jsme spali v rodinách tamějších obyvatel.

Co všechno musí mít člověk s sebou, když chce cestovat do Nepálu?

V podstatě není nutné ani nějaké specifické očkování, je nutné dodržovat zásady hygieny, např. nepít vodu z místních zdrojů, nekupovat si jídlo na tržištích. Celá cesta vyjde asi na 50 000 korun, ale může se to hodně lišit.

Za jakým účelem jste tam jel?

Já jsem to pojal jako antropologickou cestu: čas v klášteře, v Belkotu, místní obyvatelé, mluvili jsme s učiteli a s dětmi, poznali jsme nepálskou společnost zevnitř, ... Hlavně jsem si potom kladl otázky: Jak se vlastně chudá země vyrovnává s civilizačním tlakem? Jak se celá země proměnila? Před šesti lety tam skončila královská vláda, všechny instituce, co máme tady, se tam teprve dávají dohromady. (*fotografie místní školy*)

Jak probíhal váš běžný den?

Ráno jsme sedli do mikrobusu a vyjžděli jsme do míst, která jsme chtěli poznat. Samotná cesta v mikrobusu je veliký zážitek a poznání,

protože mimo hlavní silniční tahy jsou cesty v neskutečně špatném stavu. Mikrobus je něco jako tankodrom. Cesty jsou prašný, furt vířivý, mezitím jezdí motorky a auta, průměrná rychlost je kolem 40 kilometrů, 90 kilometrů jsme zdolali za 6 hodin, v národním parku.

Váš nejlepší zážitek v Nepálu?

Spíše nejsilnější zážitek: Spalování zemřelých v chrámovém komplexu Pašupatináth. Zemřelí jsou spalováni na břehu řeky po krátkém rituálu. V místě hoří i více hranic najednou. Ten obřad působí klidně a nepohoršuje. Je součástí života.

A nejhorsí zážitek v Nepálu?

Tělesně postižené žebrající děti.

Co se vám na Nepálu nejvíce líbilo?

Atmosféra země, klidní lidé. Orientální krása mladých žen.

Jak jste vnímal postavení žen a mužů?

Navenek se role mužů a žen neodlišují od našich. Ženy jsou velkou část času samotné. Muži jsou zaměstnáni mimo rodinu a neměl jsem dojem, že by spěchali domů. Ve vesnici

Belkot jsem zaznamenal, že pokud je žena sama bez manžela – hlídá jí nejbližší dospělý muž. A to dosti přísně. Na vlastní kůži jsem to zjistil.

Nějaká vtipná příhoda

Spíše veselá a zaznamenaníhodná. V jednom tanečním baru v Káthmándú jsme si vyžádali na šéfovi, abychom zahráli a zazpívali z pódia české písničky. Ve skupině jsme měli dva hudebníky. Povolil nám dvě. Nepálci tančili jak zběsilí, nechtěli nás z pódia pustit. Šéf to však zatrhł. Zanechali jsme v tom baru českou stopu.

Kdy plánujete jet znovu?

Dá-li vedoucí katedry a rodinný rozpočet, tak na podzim příštího roku.

Teď trochu odbočím, slyšela jsem, že jezdíte na tábory s autisty?

Spíše jsem se tam byl dvakrát podívat. Zajímalo mě, jak se vede našim studentům v péči o děti s PAS (*poruchami autistického spektra, pozn. red*).

Proč jste si vybral zrovna tento typ tábora?

S pardubickým Rodinným integračním centrem, které se stará o rodiny s dětmi s PAS, spolupracuji s přestávkami asi pět let. Chtěl jsem se dozvědět více o tom, jak rodiny vnímají svoji situaci.

Co vám to dává? Naplňuje vás to vnitřně?

Měl jsem možnost sdílet s maminkami těchto dětí jejich radosti i starosti při jakýchkoli podpůrných sezeních. Po roce a půl jsem přestal. Měl jsem pocit, že mám prázdné ruce a nemohu účinně pomoci.

Jezdíte každý rok?

Od letoška by se to mohlo stát pravidlem. Ale upozorňuji, jezdím tam na krátkou dobu a aktivně nepomáhám.

Něco na závěr?

Moje cesty a další aktivity podvědomě směřují k tomu, abych měl čím obohatit své učení. Učení mě totiž fakt baví.

STÁVÁME SE SOCIÁLNÍMI PATOLOGY: RIZIKOVÉ FAKTORY U DĚTÍ VE VOLNÉM ČASE

Adéla Nováková

Na rizikovém chování hraje dle mého názoru největší podíl nuda. Fenomén nudy se začal objevovat již v období urbanizace do měst, kdy se lidé z venkova adaptovali na nové prostředí. Od té doby se přenáší mezi generacemi i na děti a mladistvé.

Jako první bych ráda uvedla konzumaci návykových látek. Děti se mohou k návykovým látkám (cigarety, drogy, alkohol) dostat různými způsoby – přes starší kamarády, spolužáky, kvůli tlaku skupiny, odpozorování od rodičů či cizích lidí, ale také může být na vině nuda či stres.

Dalším rizikem je předčasná sexuální aktivita. Ta bývá spojena s dětmi, které náhodně přihlížely sexuálnímu styku dospělých osob nebo byly sexuálně zneužity. Přihlížením je také myšleno různé sexuální či erotické scény vypořádané z masové komunikace – televize, sociální sítě, ... Dítě se může stát obětí sextingu (posílání erotických zpráv, fotek či videí přes internet), kyberšikany (napadání, urážení, vyhrožování přes internet), sexuálního zneužití – pomocí vylákání na schůzku od staršího vrstevníka apod.

Třetím rizikem je v důsledku vlastní potřeby přijetí do určité skupiny vlastnit co nejvíce materiálních věcí – zejména značkových. Patří sem oblečení, ale také elektronika. Děti, které nemají značkové oblečení a nový model mobilního telefonu, mohou být brány jako zvláštní či chudé. Mohou se stát středem posměšků, šikany.

Jako poslední riziko uvádím závislost na sociálních sítích, počítačových a mobilních hrách. V dnešní době se jedná o fenomén, který je spojen se zdokonalováním internetu. Už pětileté děti umí (téměř) dokonale ovládat mobilní telefon, tablet, stolní počítač a notebook. Tento problém také souvisí s érou osob, které děti inspirují v jejich chování – youtuberi (osoby, které nahrávají videa na internetovou stránku YouTube). Vliv youtuberů může být pro děti

i poučný, avšak je zapotřebí kontrolovat, na která videa se děti dívají. Někteří youtubeři se vyznačují svým sociálně-patologickým jednáním pro vysokou sledovanost – nejčastěji vandalismem, nevhodným vyjadřováním. V rámci počítačových a mobilních her je třeba sledovat, jaký typ her děti hrají. Může se zde projevat násilný nebo sexuální obsah.

Závěrem chci varovat všechny rodiče (i ty budoucí), aby se svým dětem dostatečně věnovali. Rizikové chování ve volném čase vzniká nudou či nezájmem rodičů. Rodiče se spoléhají na výchovu dětí ve školách, speciálních centrech atd. místo na vlastní zodpovědnost. Jistě: za tyto problémy může i pokrok techniky, většího důrazu na individualitu jedinců a společenského tlaku v oblastech pracovního výkonu, nicméně dítě je budoucnost naší společnosti. Přistupujme tedy prosím k výchově zodpovědně, protože následky naší (ne)důslednosti lze v dospělém věku velmi těžko měnit.

Použité zdroje

PETRUSEK, Milan. *Základy sociologie*. Praha: Akademie veřejné správy, 2009. ISBN 978-80-87207-02-4.

ZÁŠKODNÁ, Helena. *Sociální deviace dětí a mládeže*. 1. Ostrava: Ostravská univerzita v Ostravě, Filozofická fakulta, 1998. ISBN 978-80-87207-02-4.

LIDÉ NA OKRAJI: ČLOVĚK SE SCHIZOFRENIÍ

Eliška Kvasničková; Kristýna Šrámková

Lidé na okraji

Co si pod tímto slovním spojením představíte? Záměrně jsme zvolili toto označení pro lidi sociálně či fyzicky znevýhodněné, abychom lépe upozornili na to, jak současná společnost na lidi trpící určitým „znevýhodněním“ pohlíží. Pokusíme se vnést trochu čerstvého vzduchu do poněkud stereotypního pohledu na lidi, kteří trpí určitým fyzickým handicapem či duševním onemocněním.

Erving Goffman definuje stigma (ve své stejnojmenné knize) jako označení pro specifický rys osobnosti člověka, který může být okolím chápán jako nežádoucí: na základě tohoto rysu je jedinec vyloučen ze společnosti, ve které se nachází.

Proč si ale musí jakýmkoliv způsobem handicapovaní jedinci procházet pocitem, že se nacházejí na okraji společnosti? Kdo má právo určovat, kde se máme ve společnosti nacházet? A kdo je viníkem toho, že se lidé s určitým handicapem, aniž by se mnohdy ostatní zajímali o jejich charakter, cítí být na okraji společnosti?

Na vině je společnost samotná, a jelikož je společnost tvořena z jedinců, měl by každý z nás začít u sebe a zamyslet se, zda skutečně děláme vše pro to, abychom některé lidi neřadili na okraj, či zda bojujeme proti zajetým stereotypům ve společnosti dostatečně. Přeci jen – je to jeden z cílů našeho oboru.

Záměrem této rubriky je poskytnout Vám pohled do života diskreditovaných nebo diskreditovatelných lidí a zbořit co nejvíce ustálených a navyklých vzorců chování, které se v souvislosti se stigmatovanými či stigmatizovatelnými jedinci mohou naskytnout.

Neřad'me handicapované na okraj. Pomozme jim, pokud je to potřeba či pokud o naši pomoc stojí, a učme se od nich.

Jekyll & Hyde

Schizofrenie patří mezi duševní poruchy, s níž se nikdo nechlubí. Široká laická veřejnost má totiž velmi zkreslené představy o tom, co se s člověkem děje, a jaké chování může čekat od takto nemocné osoby. Jako první bych ráda vymýtila stereotyp, že schizofrenik rovná se „rozdvojená osobnost“, protože tím rozhodně není: jedná se o dezintegraci čili rozpad osobnosti.

Schizofrenie patří mezi psychotická onemocnění (psychózy). Trpí jí zhruba 1 % populace, tedy každý stý člověk. Je to tedy tak trochu jako vyhrát ve sportce.

Nemoc propuká obvykle mezi 15. a 35. rokem a pohlaví zde nehraje žádnou roli. Schizofrenie se dá léčit, ale ne vyléčit, a pokud se vyléčí, tak to nebyla schizofrenie. Zázraky se ale dějí, jak na své přednášce uvádí PhDr. Jan Hubert.

Schizofrenie patří z hlediska finanční náročnosti k vůbec nejdražším chorobám – léčba je nákladná, často dlouhodobá a mnozí schizofrenici mají omezenou pracovní schopnost.

Proč schizofrenie vzniká?

Samotné příčiny nám doposud nejsou známy. U nemocného člověka můžeme často pozorovat vysokou hladinu dopaminu v mozku. Na vině mohou být některé viry, stres nebo špatná rodinná komunikace. Je důležité si uvědomit, že se vždy musí spojit určitá dispozice se spouštěčem. Tato nemoc je také poruchou selektivity vnímání: nemocný člověk přijímá a vnímá mnohem více informací, než kolik potřebuje, a jelikož jeho mozek není schopen zpracovávat takové množství těchto informací, vytvoří si vlastní přijatelnou realitu.

Jak je to s dědičností?

Při vzniku určitého procenta schizofrenních poruch se uplatňují dědičné vlivy. Jsou-li oba rodiče schizofrenici, je u jejich dětí 40% riziko, že schizofrenií onemocní také. Asi 80 % schizofreniků ale nemá mezi nejbližšími příbuznými nikoho s touto diagnózou. Jistý podíl na vzniku

této duševní poruchy může také mít poškození mozku drogou či vliv protektivní matky.

Jak se schizofrenie léčí?

Schizofrenii je nutné léčit pomocí léků, nejčastěji neuroleptik, resp. antipsychotik. Alternativou u odolných forem schizofrenie (podobně jako u deprese) je uplatnění elektrokonvulzivní terapie. Psychologické působení je doplňkovým postupem, který člověku usnadní návrat k normálnímu fungování.

Jaké jsou příznaky schizofrenie?

Z vlastních zkušeností mohu říci, že jedním z prvních příznaků, které u schizofrenního člověka většinou zpozorujeme, je nestandardní myšlení. Tento druh myšlení je velmi specifický tím, že schizofrenik má vlastní logiku uvažování. Nemocný se uzavírá do vlastního světa a pociťuje zmatek ve svých pocitech. Dalším typickým příznakem jsou bludy a halucinace (opět z vlastní zkušenosti mohu říci, že se jedná například o hlasy, které přikazují často až absurdní věci). Na jedné z přednášek PhDr. Jana Huberta jsem se dozvěděla o takzvaném „zlomu životní linie“, který je pro tuto nemoc typický. Vyznačuje se tím, že člověk se stává někým úplně jiným, než původně byl.

Jak schizofrenii překonat?

Pokud u sebe pozorujete nějaké možné příznaky schizofrenie, pak pravděpodobně schizofrenii nemáte. Schizofrenie je totiž onemocnění bez náhledu – schizofrenik neví a odmítá si připustit, že je schizofrenik. Dochází zde k takzvané anozognozii. Smutným faktem zůstává, že asi 10 % schizofreniků ukončí svůj život sebevraždou.

Rozhovor s osobou trpící schizofrenií

Jelikož se v mé rodině vyskytuje osoba trpící tímto duševním onemocněním, měla jsem možnost provést rozhovor. Z pochopitelných důvodů je vše anonymní. Odpovědi jsem zapisovala přesně tak, jak byly vyřčeny, nic jsme si nepřibarvovala, ani nezestručňovala: proto jsou

odpovědi mnohdy velmi strohé. Ale i tak pro mě byl tento rozhovor velmi obohacující.

Jak dlouho je Vám tato duševní porucha diagnostikována?

Přibližně 10 let.

Jaké míváte halucinace či bludy?

Ano, vídám například červy, kteří po mně lezou, duchy, útočící zvířata, mrtvé lidi, mimozemšťany, nebo nevím, jak to nazvat, nevím co to je. Co mi hlasy říkají? O tom nechci mluvit – říkají něco, co se stane, jaký jsem, co mám udělat, co jsem neudělal, co jsem udělal.

Pomáhají Vám předepsané léky?

Ne, pomáhají mi jen ty, co si sám naordinuju.

Máte nějaký svůj způsob, který Vám pomáhá překonávat tuto nemoc?

Ano, zneužívání léků.

Přemýšlel jste někdy o elektrokonvulzivní terapii, či byla Vám doporučena lékařem?

Přemýšlel, ale nechci ji kvůli strachu, a také se bojím, že to bude horší. Byla mi doporučena.

Trpíte i jiným duševním onemocněním?

Deprese, obsedantně kompulzivní porucha, prudké střídání nálad.

Trpěl někdo ve Vaší rodině nějakou duševní poruchou?

Dalo by se říct, že všichni – 80 %. Jestli to byla i schizofrenie těžko říct, tenkrát se to tak nepojmenovávalo.

Jaký dopad má tato porucha na Vaši rodinu?

Fatální. Všichni v mé rodině trpí.

Pocítujete sklony k sebepoškození?

Ano velmi silně. (osoba mi řekla, že se sebepoškozuje)

Přemýšlel jste někdy o sebevraždě, popřípadě jak často?

Ano, velmi často.

Použité zdroje

GOFFMAN, Erving. *Stigma: poznámky k problému zvládnání narušené identity*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2003. ISBN 80-86429-210-.

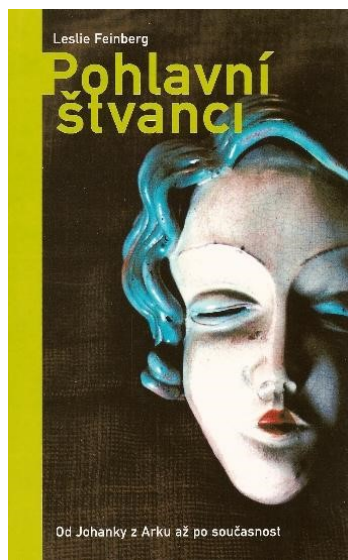
PETERKOVÁ, Michaela. Schizofrenie – úvod. In: *Schizofrenie: Vše o schizofrenii – podrobně a srozumitelně pro každého* [online]. ©2008-2018 [cit. 2018-11-16]. Dostupné z: <http://www.schizofrenie.psychoweb.cz>.

SOCIÁLNĚ PATOLOGICKÁ DOPORUČENÍ PRO DLOUHOU CHVÍLI

POHLAVNÍ ŠTVANCI

Bc. Aneta Janigová

Když se řekne pohlaví, nejspíš si z biologie každý z nás vybaví muže a ženu. Když se řekne gender, mnoho lidí si vybaví různé atributy pojící se k biologickému pohlaví – tedy charakteristiku feminní a maskulinní. Je to tak vždy? Je to správně? Jsou mezi námi striktně odděleny dva typy pohlaví, a tedy i pohlavní identity? Co nastane, když se někdo takovému pojetí vymyká, nebo nezapadá do stanovených zvyklostí, popisuje v knize *Pohlavní štvanci* Leslie Feinberg. Autor (autorka) vycházející z vlastní zkušenosti popisuje každodenní situace osob, jejichž pohlavní identita přesahuje běžnou normu. Obsah knihy se snaží zachytit boj o rovnoprávnost všech pohlaví a pohlavních variant včetně transsexuálů, transvestitů, osob s označením intersex a dalších. V textu se autor (autorka) opírá nejen o své zážitky, ale také o historii a dokládá příklady výrazných osobností daného tématu. Publikace má 170 stran. Kniha je strukturována do patnácti hlavních kapitol a nechybí doplňující přílohy a portrétní galerie.

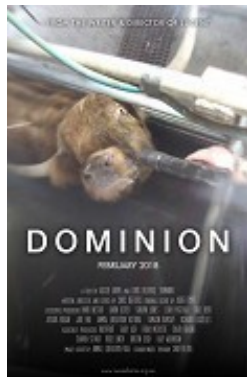
Použité zdroje

FEINBERG, Leslie. *Pohlavní štvanci*. Praha: G plus G, 2000. ISBN 80-242-0380-4.

DOMINIOM A DALŠÍ

Hana Kožel'ská

Dominiom (2018)

Dokument, který změní Tvůj přístup ke všemu živému. Možná svůj dosavadní život nezměníš, ale aspoň se naučíš přemýšlet. Možná změníš jenom část svých zvyků, ale rozhodně tě to ovlivní. Nezapomeň, že jsi součástí velké vědy sociologie. To ty ovlivňuješ společnost, protože jeden znamená tisíce a tisíce tvoří milion.

Zdroj: www.csfd.cz

Erich Fromm: Obraz člověka u Marxe

Taky jste si mysleli, že za komunismus může Marx? Omyl. Erich Fromm Vám dá jasně najevo, že tomu tak není.

Fareed Zakaria: Obrana liberálního vzdělání

Vzdělání není svázáno pravidly. Proč kombinovat jen matematiku s fyzikou nebo třeba historii se sociologií? Co takhle historie s matematikou? Do trendu liberálního vzdělání nás uvádí americký autor indického původu, Fareed Zakaria.

Psychobraní je v Hradci Králové novým projektem, který odhaluje problematiku duševních chorob. V následujícím rozhovoru vyzpovídáme spoluorganizátorky projektu Bc. Barboru Kožnarovou (v textu zkr. BK) a Bc. Michaelu Horákovou (v textu zkr. MH).

Dámy, mohly byste mi projekt Psychobraní blíže představit?

BK: Psychobraní má za úkol přiblížit laické veřejnosti, jaké je to žít s psychickým onemocněním. Naši přednášející si tímto onemocněním většinou prošli nebo jsou to blízcí nemocných, a tím zprostředkovávají autentický příběh. Na přednášky bývají zváni i odborníci, ale nejsou hlavní náplní přednášek. Spíše poskytují odborné komentáře. Snahou celého projektu je destigmatizace a projekt pomáhá posluchači vytvořit si vlastní názor na osoby s konkrétní diagnózou.

Prozradíte mi, jak přednášky probíhají?

MH: Přibližně hodinu trvá povídání přednášejícího o životě před diagnózou, během ní a zhodnocení aktuálního stavu. Potom následuje půlhodinová diskuze s přednášejícím. Posluchači jsou upozorněni na to, že přednášející nemusí odpovídat na otázky, které jsou mu z jakéhokoliv důvodu nepřijemné. Občas jsou přizváni odborníci ze spolupracujících organizací.

Kde se zrodila myšlenka projektu?

BK: Myšlenka vznikla v roce 2010 v Brně, při Fakultě Sociálních studií Masarykovy univerzity. Studenti měli na Rádiu R pořad Psychobraní. Postupem času vznikla myšlenka, přenést zkušenosti do reálných setkání s veřejností. Dále se tento projekt rozšířil do dalších měst, a to konkrétně do Prahy, Olomouce, Českých Budějovic a jako poslední přišel na řadu Hradec Králové.

Máte v plánu oslovit další města a projekt Psychobraní představit v dalších koutech republiky?

MH: Momentálně se nic takového nechystá. Hradec Králové byl jeden z posledních plánovaných cílů. Není to určitě konec Psychobraní, chystají se další zajímavé věci, na které se naši příznivci mohou těšit v dalším roce.

Je tedy Psychobraní pod záštitou Masarykovy univerzity či Rádia R? Nebo máte další spolupracující subjekty?

BK: V každém kraji spolupracujeme s organizacemi, které pracují s duševně nemocnými. Dále dlouhodobě spolupracujeme organizacemi: Práh jižní Morava, z. ú., Hate Free, Brněnská Drbna, Radio R, Anabell, CityBee, Go Out, IFMSA a Spolu. Nově jsme také partnerem tour Andreje Drbohlava.

Kolik je plánovaných akcí?

MH: Přednášky se budou konat jednou za měsíc v akademickém semestru.

Mohly byste nám říci, na jaké vystupující se můžeme na Psychobraní těšit? Konkrétně v Hradci Králové?

BK: Nyní plánujeme přednášku se slečnou, která si prošla mentální anorexií. Můžete se těšit na opravdu otevřený příběh. Předpokládá se, že tato přednáška proběhne v první polovině prosince. Všechny akce budou zveřejněny na našich facebookových stránkách.

Jak jste se k projektu dostaly? Je možnost další spolupráce, například z řad našich studentů či jiných dobrovolníků?

BK: Našla jsem výzvu na facebookových stránkách, kde hledali členy organizačního týmu pro Hradec Králové. Dostala jsem možnost vybrat si někoho k sobě, tak jsem oslovila Míšu. O pár týdnů na to jsme jely do Brna na organizační schůzku. Momentálně hledáme další dobrovolníky, kteří by byli ochotni na našich přednáškách vystoupit se svým příběhem.

Kde Vás můžeme najít?

MH: Můžete nám napsat na náš email: hradeckralove@psychobrani.cz, na naší webové stránce www.psychobrani.cz či na facebookové stránka Psychobraní.

Bc. Barbora Kožnarová, absolventka oboru Sociální patologie a prevence na Univerzitě v Hradci Králové, nyní studuje v prvním ročníku navazujícího magisterského studia oboru Sociální práce tamtéž.

Bc. Michaela Horáková, absolventka oboru Sociální patologie a prevence na Univerzitě v Hradci Králové, nyní studuje v prvním ročníku navazujícího magisterského studia oboru Sociální práce tamtéž. Zároveň pracující v Nízkoprahovém zařízení pro děti a mládež – Modrý pomeranč.

NEHODNI OBDIVU: ROSTOVSKÝ JACK ROZPAROVAČ

Kristýna Šrámková

„Jsem šílená zrůda, omyl přírody.“

– A. Čikatilo

Andrej Romanovič Čikatilo – Rostovský Jack Rozparovač se narodil 16. října 1963 a byl popraven 14. února 1994.

Životní příběh jednoho z největších sériových vrahů a kanibalů začíná na Ukrajině, ve farmářské vesnici Yablochnoye. Na Ukrajině v područí Stalinovy diktatury byl počátkem třicátých let hladomor. Čikatilo ve svém dětství neprožíval zrovna šťastné chvíle. I přes svou snahu se začlenit, byl ostatními dětmi zesměšňován pro svou zženštilost. K tomu navíc trpěl krátkozrakostí, kožními nemocemi a atypickým držetím těla. To potvrzuje i velmi nelichotivá a posměšná přezdívka „Goose“. Byl to také vášnivý čtenář, mezi jeho oblíbenou četbu patřila zejména partyzánská vyprávění o německých zajatcích, kteří byli odvedeni do lesů a mučeni.

Andrej Čikatilo byl ženatý a otec dvou dětí. Byl považován za slušného člověka a vzorného komunistu. Zatčení proběhlo 30. listopadu 1990. Bylo mu prokázáno, že pohlavně zneužil a zavraždil celkem 31 chlapců ve věku od 8 do 18 let, 14 dívek ve věku 9 až 17 let a 18 mladých žen. Jak sám Čikatilo uvádí, na vraždy se velmi pečlivě připravoval. Vždy si s sebou nosil náhradní oděv pro případ, kdyby se potřísnil krví oběti. Zločiny páchal teprve poté, co si opatřil na dobu zamýšlené vraždy alibi.

Kde si vytipovával své oběti?

Andrej se se svými budoucími oběťmi seznamoval ve vlacích, na vlakových nádraží nebo autobusových zastávkách v okolí jihoruského města Rostova na Donu. Svým chováním a taktéž i vystupováním si bez obtíží u svých obětí vybudoval důvěru.

Jakým způsobem Čikatilo usmrcoval své oběti?

Za svou první oběť si Andrej vybral teprve devítiletou dívku, kterou zneužil a následně utopil. Časem v něm však pouhé zabití nedokázalo vyvolat kýžený pocit uspokojení. Své oběti ještě zaživa bodal nožem, odřezával nebo dokonce ukousával části těla a někdy si z místa činu odnášel pohlavní orgány. Části orgánů obětí pak měl údajně i pojídat. Téměř ve všech případech také poškodil oči, jelikož nedokázal snést neživý pohled svých obětí. Motivem útoků byla sexuální agresivita, kterou dokázal ukojit pouze při smrtelné agónii druhých.

Jak probíhalo vyšetřování?

V roce 1984 byl sestaven padesátičlenný speciální tým pro objasnění sérií vražd v Rostovském kraji. Celý proces byl kontrolován tehdejšími nejvyššími stranickými a vládními činiteli SSSR. Přesto všechno trvalo dlouhých 13 let, než byl Čikatilo dopaden. V průběhu vyšetřování bylo vyslechnuto a prověřeno statisíce lidí a provedeno 300 000 rozborů krve u podezřelých osob. Během této doby byl Čikatilo dvakrát zatčen, nicméně nedostatek důkazů vedl k brzkému propuštění. Jeho krevní skupina totiž neodpovídala vzorku z biologických stop (sperma, krev, sliny) na místech činu. Dodnes je tento fakt záhadou pro mnohé vědce, proč Čikatilo vykazoval pokaždé jinou krevní skupinu než ve spermatu a dalších výměšcích.

Alexandr Kravčenko

Před dopadením Čikatila policie z vražd obvinila 15 osob. Jeden z nich – Alexandr Kravčenko – byl nevině odsouzen k smrti a následně popraven za první Čikatilovu vraždu devítileté dívky. Jako zajímavost bych ráda uvedla, že všech 15 obviněných osob svou vinu na Čikatilových vraždách přiznalo. Což se mi jeví přinejmenším jako velmi zvláštní.

Alexandr Buchanovskij

Nemalý podíl na objasnění celého případu měl profesor psychologie Alexandr Buchanovskij, který dokonale vypracoval profil

vraha, jenž stojí za veškerou hrůzou. Došel mimo jiné také k závěru, že neznámý vrah je vzdělaný muž středního věku trpící sexuálními problémy. Také uvedl, že pachatel se sám v minulosti stal obětí sexuálního zneužívání. Čikatilo vyšetřovatelům popřel jakoukoliv účast na vraždách. Posléze byl k výslechu povolán profesor Buchanovskij, který mu přečetl svůj vypracovaný profil vraha. Čikatilo se rozplakal a následně se k vraždám doznal.

Průběh soudu

Dne 3. dubna 1993 bylo zahájeno soudní jednání. Obžalovaný musel být umístěn do kovové klece, aby nebyl napaden příbuznými obětí. Vstup do soudní síně byl možný po zakoupení vstupenek. Spisový materiál měl neuvěřitelných 333 svazků, a tak orientace v něm byla značně ztížena. Nejen z tohoto důvodu se soudní jednání vleklo 5 měsíců. Své odporné činy Čikatilo u soudu nikdy nepopřel ani nezpochybnil. Naopak se sám udal k dalším třiceti vraždám, které se však nikdy nepodařilo doložit pádnými důkazy.

Chování Čikatila během soudního jednání

Během soudního jednání předstíral duševní chorobu, konkrétně těžkou obrnu, přestože byl psychiatry a psychology uznán

za normálního, tudíž za své činy nese plnou zodpovědnost. Soudní proces se neobešel bez incidentů. Lidé přítomni v soudní síni během čtení Čikatilovy výpovědi, ve které bylo popisováno vaření a následné pojídání ušních boltců, omdlévali. Čikatilo často přerušoval výpovědi svědků

či řeči soudců hlasitým křikem s tvrzením, že je těhotný a kojí nebo zpěvem Internacionálu. Při vynášení finálního rozsudku si spustil kalhoty. Dne 14. února 1994 byl ve věznici v Novočerkasku zabit střelou za pravé ucho. Pár sekund před smrtí prosil, aby mu nepoškodili mozek za účelem jeho zachování pro výzkum.

Máte zájem dozvědět se více?

Pokud ano, mohu Vám doporučit filmový snímek *Občan X*, který podrobně líčí celý případ tohoto sériového vraha. Snímek byl oceněn Zlatým glóblem a zcela jistě se v něm dozvíte mnoho dalších zajímavostí.

Použité zdroje

DRBOHLAV, Andrej. *Psychologie sériových vrahů: 200 skutečných případů brutálních činů sériových vrahů současnosti*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2013. ISBN 978-80-247-4371-4.

JEDLIČKA, Miloslav. Andrej Romanovič Čikatilo. In: *Kriminalistika* [online]. 2018 [cit. 2018-11-24]. Dostupné z: <http://kriminalistika.eu/muzeumzla/cikatilo/cikatil.html>.

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA ČESKÉ REPUBLIKY

Mgr. et Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D.; Bc. Martin Knytl

Jednou z odborných profilací Katedry sociální patologie a sociologie je problematika vězeňství (penitenciární a postpenitenciární péče), a proto vám přinášíme rozhovor s pplk. Ing. Otou Svobodou, MBA, LL.M., který má v této oblasti dlouholeté zkušenosti.

Možná právě vás osloví tento rozhovor natolik, že i vy se stanete součástí Vězeňské služby České republiky. Přejeme příjemné počtení.

Jak dlouho pracujete ve Vězeňské službě České republiky?

Ve Vězeňské službě pracuji od roku 2005 až do současnosti.

Kolik Vám bylo let, když Vás přijali?

Pokud si dobře vzpomínám, tak mi bylo 22 let.

Co Vás vedlo k tomu, že jste si právě vybral Vězeňskou službu?

Po pravdě, pracoval jsem v nemocnici jako sanitář. Čas od času jsem spatřil nějaké příslušníky v tmavě modrých košilích, kteří postávají v čekárnách různých ambulancí. Nejprve jsem se domníval, že se jedná o nějakou bezpečnostní agenturu. Zmínil jsem se o tom na oddělení, kde jsem pracoval a jedna sestřička mi řekla: „Jooo, to jsou bachaři. Vezou vězně.“ Dále dodala, že její manžel pracuje ve věznicí jako dozorce, a že je velice spokojený. Jako důvod jeho spokojenosti uvedla jistotu stálého zaměstnání, zaměstnanecké benefity jako příspěvek na stravu, finanční fond kulturních a sociálních potřeb, podpora dalšího vzdělávání, 6 týdnů dovolené či možnost bezplatně navštěvovat zaměstnaneckou posilovnu. Jelikož jsem věděl, že kariéra sanitáře je pouze dočasným řešením, které nenabízelo takové možnosti, tak jsem se rozhodl, že půjdu k hlavnímu vstupu do věznic a zazvoním na ten zvonek a zeptám se, jestli tam mají volné pozice. A ono to vyšlo!

Po celou dobu působení jste ve služebním poměru nebo jste byl i civilní zaměstnanec?

Od přijetí k Vězeňské službě jsem nastoupil rovnou do služebního poměru a jsem v něm doposud.

Jakými pozicemi jste si ve své kariéře prošel?

Po úspěšném absolvování přijímacího řízení (prvotní pohovor s personalistou, ověření psychické, zdravotní a fyzické způsobilosti) jsem byl přijat na pozici strážný. Asi po dvou měsících od přijetí jsem absolvoval povinný nástupní kurz zakončený služební zkouškou a to v Akademii Vězeňské služby. Po jeho absolvování jsem byl již plnohodnotným příslušníkem a mohl tak začít vykonávat službu ve věznici, která mne přijala. V pozici strážného jsem prošel mnoha rolemi. Jako první role byla kontrola vstupujících osob včetně kontroly zavazadel. Vzhledem k tomu, že jsem k výkonu služby přistupoval zodpovědně a důsledně, tak jsem byl v rámci oddělení přeložen ke zkušeným příslušníkům, kteří zajišťovali eskorty (eskorta je každý ozbrojený doprovod vězněné osoby mimo věznici) vězněných osob např. k soudnímu líčení či do civilního zdravotnického zařízení. Vzhledem k tomu, že i zde jsem k výkonu služby přistupoval zodpovědně, důsledně, tak po necelém roce mne můj přímý nadřízený začal tzv. "zaškolovat" na svého zástupce, abych získal své prvotní zkušenosti s řízením lidí. Zároveň jsem se stal i členem speciálního týmu, který zakročuje proti vězněným osobám v případě jejich nezákonného vystoupení či realizuje speciální eskorty s velmi nebezpečnými vězněnými osobami.

Přibližně v roce 2008 mi zaměstnavatel umožnil studium na vysoké škole, které jsem nejprve zakončil získáním akademického titulu Bc. Pak následovala rok tzv. „studijní pauza“ a po této pauze jsem

pokračoval ve studiu v magisterském programu, který jsem ukončil v roce 2014 a to získáním akademického titulu Ing. Po získání plnohodnotného vysokoškolského vzdělání jsem byl pověřen a po delší době ustanoven na pozici zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu, který řídí výkon dozorčí služby.

Vaše kariéra je celkem vyčerpávající. Pokud dobře počítám, tak ve výkonu služby jste 13 let a již jste stihl vystřídat tolik pozic. To Vězeňská služba nabízí tolik uplatnění?

Ano. Ve Vězeňské službě je spousta zajímavých služebních, ale i civilních míst. Samozřejmě z vlastní zkušenosti mohu říci, že úplně nejlepší je začít od začátku a projít si tou nejnižší pozicí. Získané zkušenosti z různých pozic se skutečně vyplatí. Člověk pak získává přehled a lépe pochopí fungování celé věznice.

V současné době stále pracujete jako zástupce vedoucího výkonu trestu?

V současné době pracuji jako metodik odboru výkonu vazby a trestu na Generálním ředitelství Vězeňské služby.

Takže jste pracoval ve věznici a teď jste pouze v kanceláři?

Nedá se říci, že jsem pouze v kanceláři. Ano, pracoval jsem v praxi, ale to neznamená, že bych tzv. „nitky“ s praxí měl přetrhány a stal ze mne teoretik. To vůbec ne. Metodik navštěvuje např. v rámci metodické pomoci či kontrolní činnosti věznice po celé České republice. Někdy i v zahraničí. A jsem opět u toho. I z této pozice člověk získává další zkušenosti a vědomosti, které uplatní v dalším působení ve Vězeňské službě.

Co byste mohl uvést na závěr?

Toto je asi nejtěžší otázka z celého našeho rozhovoru. ☺ Co asi tak říci? Určitě práce ve Vězeňské službě, ať je to jakákoliv pozice, která se týká práce s vězněnými osobami, není pro každého. Člověk si musí důvěřovat, mít zdravé sebevědomí a určitě musí počítat s tím, že je to práce, ve které dochází k velmi častým verbálním, ale

v některých případech i fyzickým konfliktům mezi vězňenými osobami a zaměstnanci. Na druhou stranu si je třeba uvědomit, že je to práce velice záslužná. Protože ve své podstatě chráníme společnost tím, že po nějaký čas držíme pod zámek ty, kteří jí ublížili. Zároveň naším úkolem je i to, abychom na vězňené osoby působili tak, aby po propuštění vedli řádný život v souladu se zákonem a neměli potřebu a ani chuť se do vězení zpět vrátit. Zároveň si myslím, že v současné době Vězeňská služba má novým uchazečům co nabídnout a že je jen na každém z vás, kterou pozici si vyberete. 😊

Držte basu s Vězeňskou službou ČR

SLUŽEBNÍ POMĚŘ

DRŽTE S NÁMI BASU!

MÁŠ NA TO?

- být příslušníkem Vězeňské služby České republiky
- sloužit k ochraně společnosti
- působit výchovně na vězňené osoby
- zajišťovat bezpečnost a pořádek v budovách soudů
- pracovat v prostředí pro veřejnost neznámém

CO ZA TO?

- možnost náborového příspěvku v rozsahu 100 000 až 150 000 Kč
- 5 – 6 týdnů dovolené
- příspěvky na stravování, rekreaci, bezúročné půjčky
- možnost ubytování v ubytovnách VS ČR
- zvláštní příplatek za službu ve ztížených podmínkách
- po odsloužených letech nárok na každoroční ozdravný pobyt a výsluhový příspěvek

POJĎ NA TO?

email: nabor@grvs.justice.cz
tel.: +420 244 024 771
mob.: +420 722 072 242

NECÍTÍTE SE NA SLUŽEBNÍ POMĚŘ?

VĚZEŇSKÁ SLUŽBA VÍTÁ ODBORNÍKY NEJRŮZNĚJŠÍCH PROFESÍ:
PEDAGOGY A VYCHOVATELE, ZDRAVOTNÍKY A LÉKÁŘE, PERSONALISTY,
LOGISTIKY, TECHNIKY, INFORMATIKY...

MÁŠ NA TO?

- být civilním zaměstnancem Vězeňské služby České republiky
- působit výchovně na vězňené osoby
- uplatit svou dovednost a um při práci pro společnost
- pracovat v prostředí pro veřejnost neznámém
- v nejrůznějších oblastech: zdravotnictví, IT, ekonomiky, logistiky, personalistiky ...

CO ZA TO?

- 5 – 6 týdnů dovolené
- 5 dnů indispozičního volna
- příspěvky na stravování, rekreaci, bezúročné půjčky
- možnost ubytování v ubytovnách VS ČR
- zvláštní příplatek za službu/práci ve ztížených podmínkách

POJĎ NA TO?

email: nabor@grvs.justice.cz
tel.: +420 244 024 771
mob.: +420 722 072 242

PRÁSK PATHOLOGY! ANEB CO SE UDÁLO

LETNÍ ŠKOLA VĚZEŇSTVÍ 2018

Bc. Martin Knytl

Rok se s rokem sešel a poslední červnový týden se znovu nesl v duchu vězeňství. Spolek Common Law Society při Právnické fakultě Univerzity Karlovy uspořádal druhý ročník akce s názvem Letní škola vězeňství, která byla letos zaměřena na postpenitenciární péči. Pro studenty práv, ekonomie, informatiky, sociální práce byl připraven bohatý program z teorie, ale též praxe vězeňství.

Účastníci měli možnost diskutovat s ústavní soudkyní Kateřinou Šimáčkovou na téma lidské důstojnosti ve vězení, orientovat se v koncepci vězeňství, díky hlavnímu psychologovi VS ČR, Václavu Jiříčkovi, poznat, jaká postavení a pravomoci mají psychologové ve vězeňství či se seznámit s prací vězeňských kaplanů, kterou představil Pavel Kočnar jakožto hlavní kaplan VS ČR.

Významným hostem a přednášejícím na letní škole byla Andrea Matoušková, ředitelka Probační a mediační služby ČR, jež představila poslání organizace a samotnou práci s vězni v průběhu výkonu trestu a po jejich propuštění.

Další velmi poutavou přednášku si připravila Alena Lochmannová, která účastníky seznámila se svým výzkumem, jež se zaměřuje na vězeňské tetování a pochopení vězeňské subkultury.

Mezi účinkujícími nechyběla ani zástupkyně naší katedry. Mgr. et Mgr. Tereza Razsková si pro účastníky letní školy připravila přednášku zabývající se přípravou vězňů na znovuzачlenění do společnosti.

Letní škola vězeňství byla opět zakončena prakticky. Účastníci spolu s organizátory navštívili Věznici Ostrov, kterou najdeme v Karlovarském kraji.

Pokud vás letní škola zaujala, sledujte web www.lsv.society.cz.

SOCIALIA 2018

Eliška Kvasničková

Ve dnech 18. a 19. 10. se na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové uskutečnil pod záštitou senátora JUDr. Miroslava Antla již XXII. ročník mezinárodní vědecké konference SOCIALIA (v česko-slovensko-polské spolupráci), jejímž zakladatelem je pan profesor Blahoslav Kraus.

Letošní ročník se nesl v duchu motta „Ohrožení jedince v současné společnosti“ a každý z přednášejících akademiků si téma přizpůsobil své vlastní specializaci, což přítomným umožnilo náhled na obecný problém z různých úhlů pohledu.

Samotné konferenci předcházela panelová diskuze na vybrané problémy vztahující se k tématu konference, po přestávce na oběd následovaly ukázky aktivit spolupracujících organizací, poté už byla na programu samotná jednání v sekcích.

Ve čtvrtek se jednotlivé přednášky akademiků konaly ve třech sekcích, přičemž byly doplněny o sekci studentskou. Zde nejen náš obor, ale i katedru zastupovaly studentky 2. ročníku bakalářského studia Tereza Cimmerová a Monika Vostrčilová, s projektem *Blind Love* a student 2. ročníku navazujícího magisterského studia Martin Knytl s tématem *Kyberohrožení současnosti*.

V pátek pokračovaly přednášky akademiků ve čtyřech sekcích.

Jakýmsi (neplánovaným) vrcholem letošního ročníku se pak stala páteční horlivá debata mezi samotnými akademiky. Ohniskem diskuze se stal „boj o pojem“, kdy každý z přítomných akademiků hájil označení užívané v jeho odbornosti. Všichni přítomní posluchači tak měli příležitost nahlédnout do problematiky sociálně patologických jevů,

rizikového chování a syndromu rizikového chování z pohledu sociální pedagogiky, psychologie a sociologie.

Velice obohacující diskuse trvala téměř 45 minut, nicméně ke kompromisu nakonec nedošlo. Vše se ale neslo v přátelském duchu a tu podtrhával také kvalitní catering a výborná organizace celé konference.

Použité zdroje

Socialia 2018. In: *Univerzita Hradec Králové* [online]. 2018 [cit. 2018-11-26]. Dostupné z: <https://www.uhk.cz/cs-CZ/UHK/Vedavyzkum-projekty/Konference/Pozvanky-na-konference-UHK>.

PROJEKT BLIND LOVE

Tereza Cimmerová

Ráda bych Vám představila náš společný projekt, který jsme pojmenovali Blind Love (aneb nad čím nepřemýšlíš). Vznikl v naší vzájemné spolupráci, podílela se na něm tedy ještě Monika Vostrčilová (2. ročník bakalářského studia) a Martin Knytl (2. ročník navazujícího magisterského studia).

Celá myšlenka započala s návrhem vedoucího katedry doc. Bělíka, který nám umožnil účast na workshopu v naší partnerské Univerzitě Mateje Bela v Banské Bystrici. Byli jsme požádáni o vymyšlení programu pro naši hodinovou přednášku, která se měla stát součástí dvoudenní akce na zmíněné univerzitě. Přednáška byla zaměřena na online rizikové chování.

Neváhaly jsme s Mončou ani chvíli a vydaly se do kavárny vymýšlet to, s čím budeme vystupovat. Jelikož jsme super sehraná dvojka, netrvalo nám to ani dlouho a nápad byl na světě. Natočíme preventivní video o kyberšikaně! Plán super, ale to jsme ještě netušily, co všechno za tím bude stát.

Jelikož jsme video nechtěly podcenit, požádaly jsme o pomoc Oddělení tisku a prevence při Královehradecké krajské Policii ČR. Konzultovaly jsme s nimi autentičnost a reálnost videa, téma, na které se video zaměří, domlouvaly jsme scénář. Jejich ochota a nadšení z toho, co tvoříme, nám vždycky dodala tolik energie, že jsme ani v těch nejhorsších chvílích nepřemýšlely nad tím, že to vzdáme. To stejné jsme cítily i od naší katedry!

Téma vymyšleno, scénář také, nastal natáčecí den. Po dvanácti hodinách jsme skončili a čekalo nás střihání. Naštěstí jsme měli obrovského pomocníka, youtubera Vojtu Plachetku, který nám se vším ochotně pomohl a video následně umístil na svůj kanál. Tím jsme docílili téměř 130 000 zhlédnutí.

Video jsme tedy vzali s sebou do Banské Bystrice (kam jel s námi i Martin, který nám pomohl s celou prezentací a stříhl si i super roli ve videu) a propojili jsme ho tak s naší přednáškou. Zpětná vazba všech účastníků pro nás byla až neskutečná. Dostali jsme spoustu pochval a ocenění. Tím ale cesta našeho projektu neskončila, spíše začala.

Po natočení videa jsme s Mončou měly obrovskou radost, že se vše povedlo tak, jak jsme si představovaly. Pochlubit jsme se chtěly i Policií ČR, která nám byla velmi nápomocná. Jejich zpětná vazba byla neuvěřitelná. Byly jsme pozvány na schůzku a tam jsme společně vymysleli sérii přednášek, které se budou zabývat kyberšikanou (zaměřujeme se především na sexting). Tyto přednášky jsou věnovány rodičům dětí na základních školách a seznamují je s pozitivy i negativy

sociálních sítích. Náš společný projekt je momentálně testován na Náchodsku, kde je tato problematika nejvíce rozšířena. Absolvovaly jsme zatím 2 přednášky a každé se zúčastnilo zhruba 150 rodičů. Máme jich ještě spoustu před sebou, ale sama za sebe musím říci, že si prezentování před rodiči užívám více a více.

Náš projekt u přednášek pro rodiče ale nekončí. Díky paní doktorce Hoferkové jsme měly s Mončou možnost vyzkoušet si vést dvouhodinový seminář pro budoucí výchovné poradce. Zde jsme se zaměřily podrobněji na sociální sítě a účastníky jsme prostřednictvím krátké aktivity seznámily s naším preventivním videem a možnostmi jeho využití v jejich vyučovacích hodinách.

Je ve mně hrozně moc emocí, které zde ale jen těžko vyjádřím. Jsem nepopsatelně vděčná všem, kteří nám pomáhali. Rodina, naše skvělá Katedra sociální patologie a sociologie, Policie ČR, kamarádi.

Díky nim teď s Mončou můžeme dělat něco, co nás baví a naplňuje. Věřte mi, neznám lepší pocit.

Díky!

SEMINÁŘ NEBEZPEČNÉ KOMUNIKAČNÍ TECHNIKY SPOJENÉ S ICT

Bc. Martin Knytl

V úterý 13. listopadu 2018 se na Krajském úřadě Královéhradeckého kraje uskutečnil v rámci dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků seminář na téma Nebezpečné komunikační techniky spojené s ICT.

Seminář zahájil kpt. PhDr. Ondřej Moravčík z Oddělení tisku a prevence Policie ČR – Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje na téma Kyberkriminalita v Královéhradeckém kraji. Účastníci dostali příležitost se seznámit s aktuálními statistickými daty, propojením

kyberkriminality a trestního zákona či vybranými kazuistikami tzv. „moderní lásky“.

Na krajský úřad také zavítal PhDr. René Szotkowski, Ph.D., jeden z realizátorů projektu E-Bezpečí, a představil více než 20 pedagogům a dalším účastníkům odbornou problematiku týkající se sextingu, jeho vymezení, současný stav, vývojové trendy a možnosti sankcí napříč trestním zákonem. Záměrem lektora bylo také charakterizovat spojitost sextingu a legislativy či jaké postoje k tomuto jevu mají rodiče.

Poslední část semináře byla preventivní. Účastníci se naučili, jak správně zabezpečit počítač, aby děti nemohly vyhledávat nevhodný obsah, a jak předcházet kyberšikaně na úrovni školy.

Rada na závěr. Nepřijímejte od jiných uživatelů jejich intimní materiály, neodesílejte jiným uživatelům své intimní materiály a nesdělujte své osobní údaje. Nikdy nevíte, kdy to může být zneužito proti vám.

TÝDEN VZDĚLÁVÁNÍ DOSPĚLÝCH 2018

Monika Vostrčilová

Týden vzdělávání dospělých (dále jen TVD) je celostátní a vlastně i celosvětovou akcí, která má za úkol motivovat a podpořit vzdělávání dospělých. TVD se v České republice koná už od roku 1995 a organizuje ji AIVD (Asociace institucí vzdělávání dospělých ČR). Organizaci akcí Týdne vzdělávání dospělých 2018 v Královéhradeckém kraji zajišťují krajská pobočka Úřadu práce České republiky v Hradci Králové a kontaktní pracoviště v Jičíně, Rychnově nad Kněžnou, Náchodě a Trutnově. Na TVD je účast zdarma a zúčastnit se může kdokoliv. Někteří měli účast povinnou kvůli doporučení jejich sociální pracovnice a také proto, že jsou dlouhodobě zapsáni v databázi úřadu práce a tyto vzdělávací aktivity by jim mohly pomoci v seberozvoji a nalezení vhodného pracovního místa.

TVD se v Královéhradeckém kraji uskutečnil v termínu od 12. do 16. listopadu 2018 a my, studenti sociální patologie a prevence, jsme měli možnost pomoci s organizací a přípravou této zajímavé akce díky paní doc. PhDr. Ivě Jedličkové, CSc. Naše práce spočívala v tom, že jsme pomáhali lektorům vzdělávacích aktivit a po akci jsme zúčastněným rozdávali dotazníky, aby měl úřad práce zpětnou vazbu.

Měli jsme možnost vidět velmi zajímavé interaktivní semináře, zážitkové workshopy a přednášky. Většina vzdělávacích aktivit probíhala na krajské pobočce Úřadu práce ČR v Hradci Králové, ale pak tu byly akce, jež se konaly přímo ve firmách nebo na jiných budovách. Mohli jste tam nalézt workshopy, ve kterých se vyráběly vánoční dekorace, nebo cvičení jógy a jiná harmonizační cvičení, naučné přednášky, kde jste se mohli dozvědět, jak správně napsat motivační dopis, životopis anebo jak naslouchat lidem. Ale to je jen malinká ochutnávka! Účastníci se také potkali s novými lidmi a načerpali mnoho zážitků.

Musím se přiznat, že do této doby jsem nic o TVD nevěděla. Je velká škoda, že se o tak milé akci moc nemluví. Většina přednášek mě osobně zaujala a určitě není od věci si na TVD zajít příští rok. Program byl velice pestrý, takže si tam určitě každý přijde na své.

CHYSTANÉ AKCE

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ 2019

Adéla Nováková

Nábor studentů na rok 2019/2020 probíhá pomocí kampaně „Co chceš dělat se svým mozkiem?“. Tato kampaň má jako maskota lidský animovaný mozek, které budoucí uchazeče inspiruje k tomu, aby se rozhodli „čím si nechají dofouknout svůj mozek“.

**CO CHCEŠ
DĚLAT SE
SVÝM
MOZKEM?**

Pro tuto kampaň vznikla i vtipná videa, kde „mozek“ pracuje na svém „dofouknutí“. Nalézt je můžete na webové adrese www.dofouknismozek.cz.

Na této webové adrese jsou také čtyři odkazy na fakulty UHK – filozofická, informatiky a managementu, pedagogická a přírodovědecká. Při výběru některé z nich se uchazeč dostane na stránku fakulty, kde najde základní informace.

Celouniverzitní den otevřených dveří proběhne 11. a 12. ledna 2019. Představeny budou jednotlivé bakalářské a magisterské obory.

PSYCHOLOGIE SÉRIOVÝCH VRAHŮ ANDREJE DRBOHLAVA

Kristýna Šrámková

O temnotě lidské duše

Troufám si říct, že mnozí z Vás už zaslechli jméno Andrej Drbohlav. Pokud ano, jistě Vám neunikla dlouho chystaná a medializovaná přednáška, kterou tento psychopatolog, a také bývalý student naší univerzity, v Klicperově divadle chystá. Pokud ne, ráda Vás do této akce zasvětim.

Kdo je sériový vrah? Jak myslí? Jak žije? Jaká je jeho životní cesta? Proč v některých lidech zvítězí zlo? Pokud chcete znát odpovědi na tyto otázky, rozhodně neváhejte a zakupte si vstupenku na přednášku. Garantuji, že se Vám po ní nebude lehce usínat. Dozvíte se zde mnoho

POPULÁRNÍ PŘEDNÁŠKOVÁ TOUR O TEMNOTĚ LIDSKÉ DUŠE

PSYCHOLOGIE SÉRIOVÝCH VRAHŮ

PhDr. Andrej Drbohlav

PRAHA	19 / 10 / 18
	21 / 2 / 19
BŘENŮV	12 / 10 / 18
	17 / 12 / 18
OSTRAVA	21 / 11 / 18
PLZEŇ	1 / 11 / 18
LIBEREC	12 / 12 / 18
OLOMOUČ	23 / 10 / 18
KLADNO	9 / 10 / 18
PAŘEBUZICE	5 / 12 / 18
HAVÍŘOV	20 / 2 / 19
ŽLÍN	27 / 2 / 19
MOST	13 / 11 / 18
OPAVA	22 / 11 / 18
KARVÍNA	8 / 2 / 19
ČESKÉ BUDĚJOVICE	31 / 10 / 18
OSTI NAD LABEM	14 / 11 / 18
FRÝDEK MISTEK	19 / 2 / 19
HRADEC KRÁLOVÉ	13 / 12 / 18
KARLOVY VARY	15 / 11 / 18
BRATISLAVA	28 / 2 / 19

vstupenky v předprodeji
www.gout.net

andypredna.com CASP GRAMA PSYCHOBANI SERIOVIVRAH.CZ ibsaro

nových informací a zajímavostí o zákoutích lidské duše i o faktorech, které působí na tvorbu jedince, jehož představy a chování vygradují v ten nejhavnější čin. Budete mít možnost nechat se strhnout příběhy o životních osudech nechvalně proslulých zločinců, které nenechají nikoho klidným.

Přednášky jsou určeny především odborníkům v oblasti psychologie, sociologie, etopedie, sociální patologie, kriminalistiky. Široká veřejnost je zde také vítána, tak se rozhodně nebojte pozvat třeba přítelkyni/přítele, kteří se nebudou bát s Vámi nahlédnout pod

roušku mnohdy absurdních a těžko pochopitelných případů.

Není se čemu divit, že o tyto semináře je obrovský zájem: nejen díky poutavému výkladu, ale i velmi vstřícnému vztahu k posluchačům. Na nedávnou besedu Andreje Drbohlava v brněnském Univerzitním kině Scala se toužilo dostat až patnáct tisíc posluchačů.

„Velmi si vážím takového zájmu. Na druhou stranu mě zas a znovu zvláště překvapuje, až děsí, jak obrovská panuje fascinace zlymi tématy. Možná lidé prožívají různé temné věci a hledají odpovědi nebo je jen přitahují. Překvapuje mě, jak hodně vídám mladých lidí na podobných setkáních, temnota je zajímavá opravdu velmi intenzivně,“ podivil se Drbohlav v rozhovoru pro Deník Rovnost.

Vstupenky se vyprodávají rychlostí blesku, a proto určitě neotálejte, pokud máte o přednášku zájem. Jestli jste doteď ještě nestihli lístek koupit, nezoufejte! V Hradci Králové jsou volná místa

7. března 2019 v 18:00 hodin a 1. dubna 2019 v 19:00 hodin. Vstupenky můžete zakoupit přímo v Klicperově divadle nebo online. Základní cena vstupného je 350 Kč. Držitelé průkazu ISIC mají 100 Kč slevu.

Pokud se však nemůžete dostavit na přednášku osobně a tato problematika by Vás zajímala, doporučuji Vám přečíst si knihu *Psychologie sériových vrahů*, která je taktéž od Andreje Drbohlava. V první části knihy jsou vysvětleny základní pojmy a psychologické termíny, spolu se statistikami a tabulkami, které jsou však velmi přehledné. Druhou část knihy tvoří již samotné kauzy sériových vrahů s profily a s příběhy, které se k nim pojí. Kniha je neméně zajímavá a znepokojující jako samotná přednáška. Myšlení těchto lidí je pro mne, i přes jejich zvrácenost a hrůzy, zajímavé.

Použité zdroje

KÁRA, Jaroslav. Jeho přednášky o masových vražích táhnou. Zájem o ně mě děsí, říká psychopatolog. In: *Brněnský deník* [online]. 2018 [cit. 2018-11-15]. Dostupné z: https://brnensky.denik.cz/zpravy_region/jeho-prednasky-o-masovych-vrazich-tahnou-zajem-o-ne-me-desi-rika-psychopatolog-20171103.html?photo=1.

Kalendář událostí: Psychologie sériových vrahů. In: *Karviná* [online]. 2018 [cit. 2018-11-15]. Dostupné z: <https://www.medk.cz/akce/psychologie-seriovych-vrahu-3248>.

KONTAKTY

Společná emailová adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada (v abecedním pořadí)

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.	vaclav.belik@uhk.cz
Mgr. et Mgr. Stanislava Hoferková, Ph.D.	stanislava.hoferkova@uhk.cz
PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.	josef.kasal@uhk.cz
Bc. Helena Malířová	helena.malirova@uhk.cz
PhDr. Stanislav Pelcák, Ph.D.	stanislav.pelcak@uhk.cz
Mgr. et Mgr. Tereza Raszková	tereza.raszkova@uhk.cz
Mgr. Lucie Špráchalová	lucie.sprachalov@uhk.cz

Tereza Cimmerová	tereza.cimmerova@uhk.cz
Bc. Aneta Janigová	aneta.janigova@uhk.cz
Hana Koželská	hana.kozelska@uhk.cz
Bc. Martin Knytl	martin.knytl@uhk.cz
Eliška Kvasničková	eliska.kvasnickova@uhk.cz
Adéla Nováková	adela.novakova@uhk.cz
Bc. Barbora Spěváková (fotografka)	barbora.spevakova@uhk.cz
Kristýna Šrámková	kristyna.sramkova@uhk.cz
Monika Vostrčilová	monika.vostrcilova@uhk.cz

ZÁVĚREM...

Vážené čtenářky a vážení čtenáři,

právě jste se dostali na konec opravdu velmi obsáhlého 16. vydání časopisu EVENTUS PRO COLLEGIS. Doufám, že vám naše články a rozhovory líbily a jsou pro vás inspirací nejen do studia.

Redakční rada vítá nové tváře a to jak z prvního, tak druhého ročníku oboru Sociální patologie a prevence. Konkrétně vítám Elišku, Hanu, Adélu, Kristýnu, Terezu a Moniku, které se budou v následujících vydáních starat o to, aby čtení tohoto časopisu bylo poutavé pro všechny čtenářky i čtenáře.

Osobně děkuji za příjemnou spolupráci a precizní práci nejen studentů, ale rovněž absolventů Katedry sociální patologie a sociologie.

Za redakční radu,

Martin Knytl

šéfredaktor pro 16. vydání

